

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/128/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010122
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817010122.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému H. W. N. pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 14. novembra 2018 prejednal odvolanie poškodených J. M. a W. M. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. mája 2017, sp.zn.2T/26/2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie poškodených J. M. a W. M. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn.2T/26/2017 zo dňa 29. mája 2017 bol obžalovaný H. W. N. uznaný za vinného zo zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na skutkovom základe, že

dňa 16. 07. 2016 v čase medzi 02:00 h až 02:44 h v B. na K. ulici, medzi posilňovňou Q. a holičstvom Z., napadol poškodeného L. M. tak, že ho udrel päťou pravej ruky do ľavej strany tváre, čím mu spôsobil zlomeninu jarmového oblúka a steny čelustnej dutiny vľavo s narušením obvyklého spôsobu života v dĺžke najmenej 7 týždňov, následkom úderu poškodený spadol na zem na hlavu, pričom utrpel zranenia - pomliaždenie mozgu, krvácanie pod tvrdú mozgovú plenu v ľavej čelovo temennej oblasti, opuch mozgu ťažkého stupňa, prasknutie lebkovej kosti v ľavej čelovo- spánkovej oblasti, zlomeninu pyramídovej kosti vľavo, zlomeninu bázy lebkovej, po ktorých bol hospitalizovaný v NsP Bojnice, kde dňa 29. 09. 2016 došlo k centrálnemu mozgovému zlyhaniu následkom kraniocerebrálneho poranenia (poranenie lebky a mozgu) s krvácaním pod tvrdú mozgovú blanu, v dôsledku čoho dňa 29. 09. 2016 o 23:18 h poškodený L. M., nar. XX. XX. XXXX, zomrel.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný H. W. N. odsúdený podľa § 147 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/ Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho okresný súd podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaného H. W. N. zaviazal k povinnosti uhradiť poškodenému J. M. škodu vo výške 885,-Eur, Všeobecnej zdravotnej poisťovni škodu vo výške 19.757,-Eur. Súčasne okresný súd podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodených J. M. a W. M. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol vo výroku o náhrade škody právoplatnosť (vo výrokoch o vine a treste nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2017), nakoľko ho v zákonnej lehote napadli odvolaním poškodení J. M. a W. M. prostredníctvom svojho splnomocnenca.

V písomných dôvodoch odvolania poškodení J. M. a W. M. uviedli, že okresný súd svoje rozhodnutie, ktorým ich podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces odôvodnil tým, že aj napriek tomu, že boli na hlavnom pojednávaní k uplatnenému nároku

vypočutí, by bolo potrebné na rozhodnutie o tomto nároku vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania, trestné stíhanie by dokazovanie predĺžilo a z tohto dôvodu ich okresný súd v súlade s § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na náhradu škody na civilný proces. Ďalej uviedli, že ako poškodení si nárok na náhradu škody, vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy riadne uplatnili už v prípravnom konaní, a to každý z nich samostatne. Poukázali na to, že obžalovaný svojim zavinením úmyselným konaním spôsobil smrť ich syna L., ktorý s nimi žil v spoločnej domácnosti, prispieval im na bývanie a stravu a ako ich najmladší syn mal zostať s nimi bývať a okrem iného im zabezpečiť aj starostlivosť v starobe. Jeho neočakávaná smrť výrazne zasiahla do ich súkromného života a nevedia sa s tým dodnes vyrovnáť. Obžalovaný sa im neospravedlnil, v čase keď bol ešte ich syn hospitalizovaný v nemocnici sa vôbec nezaujímal o jeho zdravotný stav a neprejavil žiadnu ľútosť nad svojim konaním. Výšku uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy považujú za primeranú závažnosti zásahu do ich osobnostných práv. Výšku a právny dôvod tohto nároku riadne odôvodnili v rámci svojich výpovedí v prípravnom konaní a vyjadrili sa k tomu aj na hlavnom pojednávaní. Poškodení poukázali na ustanovenie § 287 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1 uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému uhradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Z ustanovenia § 46 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku vyplýva, že trestnoprávny pojem „škoda“ je obsahovo výraznejšie širší a obsiahlejší ako pojem „škoda“ v práve súkromnom, pretože za škodu trestné právo nepovažuje len zásah do majetkových práv poškodeného, ale aj nemateriálnu škodu, ktorá sa priamo neprejaví v materiálnej sfére, ale v inej sfére, ktorá je tvorená všetkými ostatnými právami, ktorým právny poriadok priznáva právnu ochranu. Taktiež uviedli, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je nutné rešpektovať hmotnoprávne ustanovenia osobitných predpisov, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa tiež riadi. Tieto predpisy špecificky upravujú vznik nároku na náhradu škody, jeho obsah a rozsah, spôsob náhrady. V prípade rozhodovania o uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné aplikovať ustanovenia § 11 a následne § 13 Občianskeho zákonníka. Poškodení poukázali na zákonnú citáciu ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka a § 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Úprava ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnené zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Ďalej uviedol, že určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe riadi dvoma v zákone taxatívne ustanovenými kritériami, a to závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Z týchto musí pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať. Na iné kritéria nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke brať zreteľ. Poškodení sú toho názoru, že konaním obžalovaného, ktorý naplnil skutkovú podstatu zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 Tr. zák., došlo k neoprávnenému zásahu do práv poškodených, rodičov nebohého poškodeného L. M.. Vzhľadom na dôsledky tohto zásahu, kedy ide o nenapraviteľný následok- smrť človeka sa jednoznačne jedná o závažnú ujmu na právach poškodených. Výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy poškodení považujú za primeranú vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný spôsobil svojim úmyselným konaním smrť ich syna, po útoku mu neposkytol žiadnu pomoc, neprivolal zdravotnícku pomoc, nezaujímal sa o jeho zdravotný stav a po smrti ich syna neprejavil žiadnu ľútosť. Za svoje konanie sa im neospravedlnil. Poškodení sa nestotožňujú s argumentáciou okresného súdu v tom, že by o ich nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presahovalo potreby trestného stíhania a trestné stíhanie by sa tým predĺžilo. Všetky okolnosti potrebné na rozhodnutie o ich nároku boli podľa ich názoru v konaní preukázané a rozhodnutie o výške uplatneného nároku je podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka na úvahe súdu. Z vykonaného dokazovania boli okresnému súdu známe všetky okolnosti potrebné pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, na jeho úvahe zostalo len posúdenie výšky uplatneného nároku, ktoré súd mohol vykonať bez ďalšieho dokazovania. Sú toho názoru, že s poukazom na hospodárnosť konania bolo možné o ich nároku rozhodnúť aj v tomto trestnom konaní, a nie je potrebné vo veci vykonávať ďalšie dokazovanie na základe samostatne podanej žaloby. Poškodení J. M. a W. M. z vyššie uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku, ktorým oboch poškodených so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. f/ Tr. por. a sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. prizná poškodenému J. M. náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,-Eur a poškodenej W. M. náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,-Eur, ktoré si každý z poškodených samostatne v trestnom konaní riadne a včas uplatnili.

K odvolaniu poškodených sa obžalovaný a prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu o ňom, písomne bližšie nevyjadrili.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie poškodených podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko napadnutý rozsudok považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch a rovnako tak aj v napadnutom výroku o náhrade škody.

Poškodení J. M., W. M. a ich splnomocnenec na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd rozhodol v súlade s písomnými dôvodmi odvolania poškodených (tak ako je uvedené v petite týchto dôvodov).

Obžalovaný H. W. N. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolanie poškodených bolo podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté, nakoľko považujú napadnutý výrok o náhrade škody za zákonný a vecne správny.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 14. novembra 2018. Na verejnom zasadnutí odvolací súd postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť len napadnutých výrokov rozsudku o náhrade škody ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie poškodených J. M. a W. M. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaniami vytkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ako aj výrokov o treste, ktorých správnosť odvolací súd nepreskúmaval (neboli napadnuté odvolaním), nepochybil vo výrokoch o náhrade škody.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por., ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por., ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por., na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že okresný súd správne uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému J. M. škodu vo výške 885,-Eur, ktorá predstavuje náklady pohrebného, nakoľko tento nárok bol v rámci adhézneho konania poškodeným riadne (preukázaný) a včas uplatnený.

Pokiaľ ide o nárok poškodených J. M. a W. M. o náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vecne správne a v súlade s ustanovením § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal oboch poškodených J. M. a W. M. so zvyškom ich nároku na náhradu škody na civilný proces.

Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v predmetnom trestnom konaní bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný H. W. N. svojim zavineným úmyselným protiprávnym konaním spôsobil poškodeným J. M. a W. M. (rodičom nebohého poškodeného) nenapraviteľný a nezvratný následok, ktorým bola smrť ich syna- poškodeného L. M., ktorý na následky zranení spôsobených mu obžalovaným dňa 29.09.2016 o 23.18 hod. zomrel. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromného života jednoznačne dochádza v prípade prerušenia medziľudských vzťahov, ktoré tvoria základ rodinného života (usmrtenie blízkeho príbuzného). Taktiež je potrebné konštatovať, že ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka poskytuje právny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej jednotlivcovi usmrtením blízkej osoby. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa poškodení domáhajú môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať vtedy, ak by sa primerané zadosťučinenie nezdalo postačujúce. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je aj existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu je potrebné považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Taktiež je potrebné konštatovať, že určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe riadi dvoma v zákone taxatívne ustanovenými kritériami, a to závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Odvolací súd v predmetnej trestnej veci má za to, že je nepochybné, že protiprávnym úmyselným konaním obžalovaného H. W. N. došlo k neoprávnenému zásahu do práv poškodených, rodičov nebohého poškodeného L. M.. Jednoznačne sa v danom prípade jedná o závažnú ujmu na právach poškodených, keďže došlo protiprávnym konaním obžalovaného k spôsobeniu nenapraviteľného následku- smrti syna poškodených. Odvolací súd však v danej veci rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že z doteraz vykonaného dokazovania nemožno dôsledne ustáliť výšku nemajetkovej ujmy, ktorú si poškodený J. M. uplatnil vo výške 10.000,-Eur a poškodená W. M. vo výške 20.000,-Eur. Poškodení uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považujú za primeranú vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný spôsobil svojim úmyselným konaním smrť ich syna, po útoku mu neposkytol žiadnu pomoc, neprivolal zdravotnícku pomoc, nezaujímal sa o jeho zdravotný stav, po smrti ich syna neprejavil žiadnu ľútosť a za svoje konanie sa im neospravedlnil. Okresný súd v tejto súvislosti vykonal aj výsluchy poškodených J. M. a W. M.. Odvolací súd však zo spisového materiálu zistil, že okresný súd nevypočul k týmto skutočnostiam obžalovaného H. W. N., ktorý nemal možnosť sa k výpovediam poškodených vyjadriť. Taktiež obžalovanému nebolo umožnené za týmto účelom navrhnuť vykonať ďalšie dôkazy. V súvislosti s priznaním nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poškodeným odvolací súd uvádza, že v konaní neboli dokázané a preukázané viaceré otázky, okrem iného aj to, či poškodených J. M. a W. M. ich nebohý syn živil, ako ich živil, v akom rozsahu ich živil, akú pomoc im v domácnosti poskytoval, ako sa o nich staral atď. Podľa názoru senátu odvolacieho súdu je potrebné na účely vyslovenia povinnosti na náhradu škody- priznania nemajetkovej ujmy poškodeným J. M. a W. M. vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o náhrade škody, pričom odvolacie námietky poškodených J. M. a W. M. neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol zákonne a vecne správne, preto odvolanie poškodených J. a W. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.